

15.DAN

Kamp Vilago Costa Verde Camping (N:38.6384°; E:15.83408°) sva zjutraj zapustila, cena 26 evrov na noč za avtodom in dve osebi. Dostop do kampa je izjemno strm, spuščáš se proti obali, cesta pa je ozka, toda stvar ni tako huda. Lastnik kampa vse po vrsti nadzira s kamerami in ko se spustiš do kampa ali pa iz njega odideš, promet regulira s pomočjo kamer in vožnja po zelo ovinkasti cesti je čisto v redu tako v kamp kot tudi iz njega. Sanitarije kampa so vedno čiste tako da ni težav, čisto vodo tudi lahko natočiš, sprazniš lahko tudi stranišče, toda odpadne vode ne moreš izprazniti. Oprema kampa pa je zelo stara, mene je spominjala na čase izpred druge svetovne vojne, toda vse odtehta pogled na morje in Eolske otoke in seveda kopanje v morju.

Pred odhodom sva na kavo povabila najina avtodomarska prijatelja iz Portoroža, točneje iz Lucije. Kavica se je kar zavlekla, saj si imamo avtodomarji marsikaj povedati. Za slovo smo naredili nekaj posnetkov in že sva odhitela proti severu onadva pa proti jugu. Prijetna sogovornika, upam da se še kdaj srečamo, zato smo si izmenjali tudi kontakte.

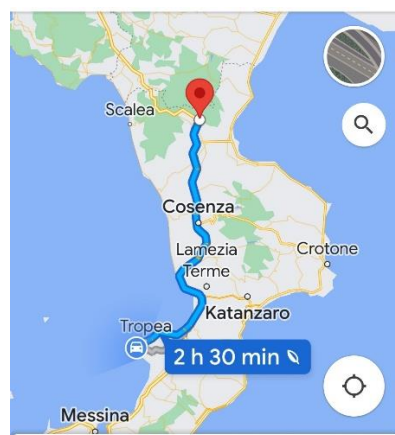
Pot naju je vodila torej proti severu. Načrtovala sva okoli 190 kilometrov, od tega je bilo po navadnih cestah skozi vasi in mesta kakšnih 50 kilometrov, ostalo pa je bila brezplačna avtocesta. Tudi prav je da je brezplačna, saj je kakšna slaba tretjina avtoceste praktično eno samo gradbišče in voziš po enem voznem pasu, tam nekje na sredini pa je serija tunelov, cesta pa je izjemno vijugasta.

Končno sva prispela v kraj Frascineto, v kamp Area di sosta Vorea (N:39.838330°; E:16.262720°). Garmin ima svojo logiko, ki ni vedno najbolj logična. Zapeljal naju je skozi najožji del mesta, da sva komaj prevozila ozke ulice, na koncu pa obupala in krenila iz mesta. No po tem pa je Garmin kar naenkrat ugotovil, da do kampa obstaja še ena cesta, ki je sicer ozka a povsem v redu, za dovoz do kampa.

Kamp je v lasti mlajšega moškega, starega 30 do 35 let , ki odlično govori angleško. Vstop v kamp je problematičen, ker moraš lastnika doklicati na telefon, nato pa ni več težav. Kamp ima vse kar potrebujejo avtodomarji, vidno pa je, da se lastnik zelo trudi za udobje gostov, čeprav večkrat poudarja, da dela po 16 ur na dan. Jutri pa v smeri Paestuma.

Avtodomarska prijatelja.

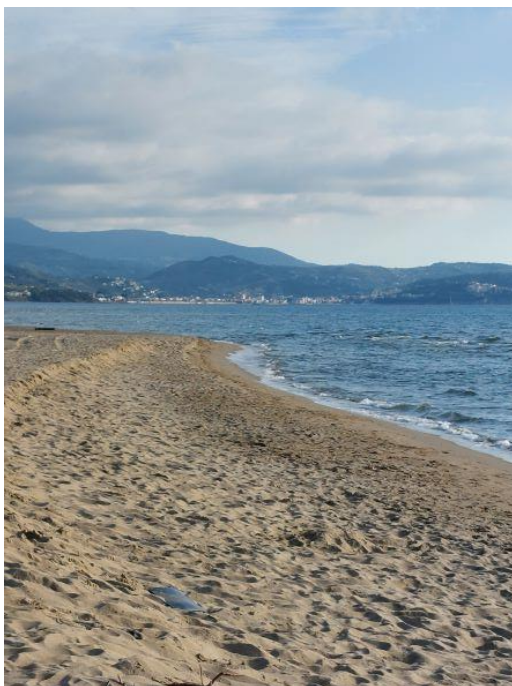
2 h 30 min (191 km)

Današnja pot.

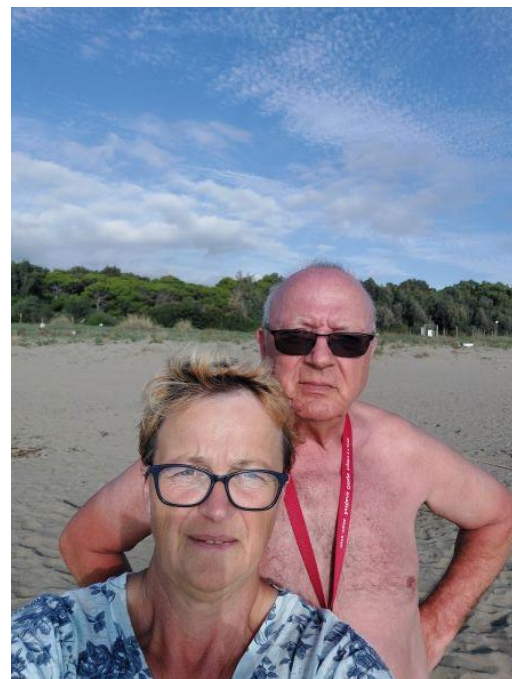
Danes sva prevozila 191 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 30 minut, a je s postankom za kavo trajala okoli 3 ure, upoštevajoč slabe lokalne ceste in zgrešeno pot po mestu. Ogledov po poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je povečala na 8,7 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, sicer pa seveda manj.

16.DAN

Noč je bila malce bolj hladna, saj sva bila v hribovitem predelu ob robu nacionalnega parka Pollino. Po jutranjem ritualu, plačilu kampa (25 evrov) in obveznem praznjenju avtodoma sva se odpravila v bližnji Lidl, da napolniva zaloge hrane. Okoli 10.00 ure sva krenila proti kraju Paestum, ki je bil večje grško mesto na obali Tirenskega morja. Namerava si ogledati arheološki park v katerem so starogrški templji. Pred nama je 190 km vožnje, večji del po avtocesti, ki ni plačljiva. Med vožnjo opazujeva pokrajino in ugotavljava, da so večja naselja na hribu. Avtocesta je speljana med hribi in ima veliko tunelov. Vožnja poteka mirno, saj za razliko od prejšnjih dni, na tej cesti ni udarnih jam. Kazalec za gorivo se je že krepko premaknil proti rdeči črti, zato sva se odločila, da bova kljub temu, da sva na avtocesti dotočila vsaj nekaj goriva. Zavila sva na prvo črpalko, kjer je cena diesla 2,29 evra za liter. To se nama je zdelo odločno preveč, zato dva nadaljevala do naslednje črpalke, kjer je bilo gorivo za spoznanje cenejše in sicer 1,94 evra za liter. Natočila sva 10 litrov in odpeljala naprej. Najin cilj Camping Wild Paestum (N:40°24'40" E:14°59'37") sva dosegla po približno 3 urah in pol. Kamp je soliden in ima vse kar avtodomar potrebuje, tudi 16A varovalke za elektriko, kar je v Italiji redkost. Cena je 15 evrov na dan. Odločila sva se, da bova danes bolj počivala, malo načrtovala pot naprej in jutri odšla na ogled arheološkega parka, ter nato naprej proti Rimu. Seveda sva morala zaviti tudi na obalo, ki je kot vse do sedaj, mivkasta, kar Ireni ni preveč ljubo. Na poti na obalo sva zagledala tudi bunkerje iz druge svetovne vojne in ugotovila, da so se leta 1943 tam izkrkali ameriški vojaki.

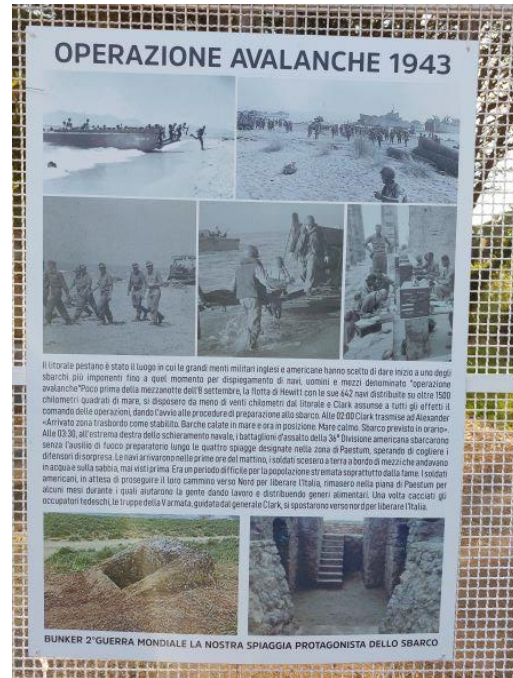
Povsod mivka.

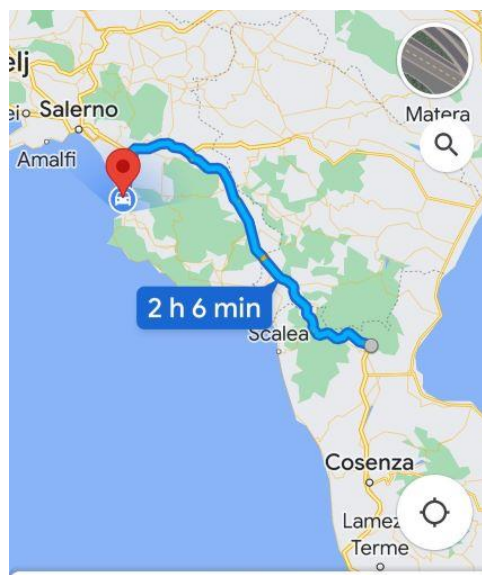
Na plaži v kraju Paestum.

Bunker iz druge svetovne vojne.

Spomin na vojno.

2 h 6 min (190 km)

po cesti A2/E45

Današnja pot.

Danes sva prevozila 190 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 6 minut, a je s postankom za kavo in točenjem goriva trajala okoli 3 ure in pol. Ogljedov na poti ni bilo. Skupna povprečna poraba goriva se je zmanjšala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

17. DAN

Kamp (cena 15 evrov- samo gotovina) sva zapustila okoli 9.00 ure in se napotila na ogled arheološkega parka v kraju Paestum. Avtodomarji lahko parkirajo praktično na vhodu v park (N:40°25'28" E:15°00'22"). Vstopnina v park in v muzej skupaj znaša 12 evrov po osebi. Nekaj podatkov o

arheološkem parku. Paestum je bilo večje starogrško mesto na obali Tirenskega morja. Razvaline segajo približno 600 do 450 pred našim štetjem. Ima tri dobro ohranjene grške templje posvečene Heri, Ateni in Neptunu. Mesto je obsegalo 120 hektarjev, kar je za tisti čas več kot ogromno, danes pa je izkopanih in vidnih okoli 25 hektarjev. Danes lahko vidimo ostanke hiš takratnih prebivalcev, trgovsko ulico, kjer so prodajali meso, zelenjavo in druga živila, vidimo lahko tudi mestno kopališče, pa seveda amfiteater, ker so imeli gladiatorske borbe in nenazadnje tudi prostor, kjer so imeli neke vrste posvete, kjer so reševali vsakodnevne probleme. Več lahko vidite v slikah spodaj.

Pot sva nadaljevala v smeri avtoceste proti Rimu. Ta teden so očitno podražili tudi gorivo, kajti diesel težko dobite pod 1.80 evra, midva sva natočila do vrha za 1,77 evra za liter diesla. Pred nama je bilo 320 kilometrov poti, zavestno pa sva se odločila za to, da ne obiščeva Amalfiske obale, Pompejev, Neaplja in Rima. Razlog je relativno preprost, vse te lokacije sva že videla, Rim celo trikrat.

Za kamp »Seven hills camping & village« (N:41°59'51" E:12°25'25") kakšnih 40 kilometrov severno od Rima sva se odločila, ker gre za kamping, ki je odprt celo leto, oglašujejo pa tudi trgovine in restavracije, ter bazene v kampu, ki stane 22 evrov na noč za avtodom in dve osebi. Dostop do kampa je zelo zahteven in garmin nama ni kaj dosti pomagal, prej naju je hotel zapeljati v kako slepo ulico, zato sva se držala starega vojaškega načela »kartu čitaj i seljaka pitaj« (beri karto in vprašaj domačina). Končno sva prispela v kamp, ki pa vse to kar oglašujejo tudi ima, problem je le v tem, da je vse zaprto, sanitarije so zelo stare in slabo vzdrževane, še največji problem pa je to, da sva edina avtodomarja v kapu na parcelah ki bolj ustrezajo fičotu in šotoru, kot avtodomu. No za prespati bo, važno je da deluje sanitarni voz, kjer bova lahko izpraznila umazano vodo, kemični WC in natočila svežo vodo.

Paestum arheološki park.

Atenin tempelj.

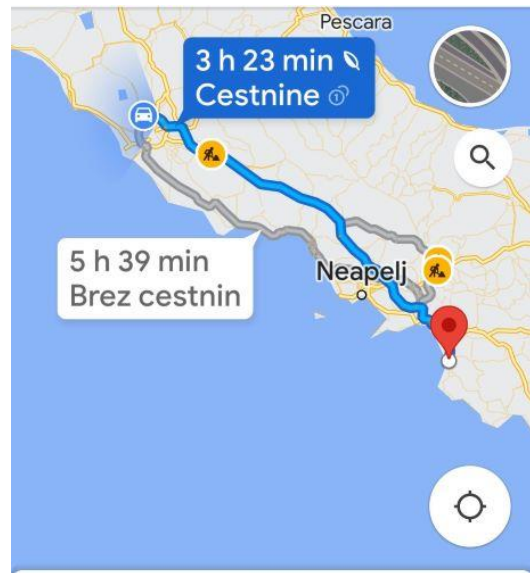
Trgovska ulica.

Starodavna tlakovana ulica.

Kopališče.

3 h 23 min (320 km)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 320 kilometrov, vožnja naj bi trajala 3 uri in 23 minut, a je s postanki za kavo, hrano in točenjem goriva trajala okoli 5. ur in 30 minut. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

18. DAN

Dan se je začel nekoliko nenavadno. V kampu sva bila edina avtodomarja in kar malo strah naju je bilo, kako bova prebila to noč. Nikoli ne veš kaj se ti lahko zgodi. Nekaj po 6. uri zjutraj sva zaslišala neko ropotanje v neposredni bližini avtodoma. V takih situacijah se v meni pač zbudi »policist« in preveriti moram za kaj gre. Temeljite pregled okolice ni pokazal prav nič, a zaspati nisva več mogla. Zato sva počasi pospravila postelji in si pričela pripravljati zajtrk. Takrat pa je precej močno zaropotalo v motorju

avtodoma. Aha, zdaj pa bom presenetil vlomilce, sem si mislil. Toda na moje razočaranje je izpod motorja avtodoma švignila črna mačka. Kaj to pomeni ne vem, res pa je, da je naju je obiskala še enkrat v motorju avtodoma, kaj ji je bilo tam všeč, nikoli ne bomo vedeli. Ker sva kamp plačala že včeraj sva se relativno kmalu odpravila na pot. Najin cilj so bile Terme Saturnia (N:42°39'22" E:11°30'12"). Iz okolice Rima naju je pot vodila po skrajni zunanji obvoznici, ki je sicer avtocesta, a je bil promet zaradi jutranje konice precej gost. Pri Italijanih, vsaj tukaj, pa nikoli ne veš, kdaj te bo kdo prehiteval po desni, kdaj ti bo kdo močno trobil ali te prehiteval v škarje računajoč, da boš že zavrl. Vsega tega sva že navajena. Glede na to, da vozim jaz, je nepogrešljiv navigator seveda garmin, še bolj pa Irena, ki poleg tega, kar ponuja garmin, uporablja še zdrav razum in krajevne oznake. Garmin pa vidi najkrajšo pot, ni pa nujno, da je ta za avtodom širine 2,30 metra in višine malo manj kot tri metre, tudi prevozna.

Pot naju je najprej vodila kakšnih 100 in nekaj kilometrov po klasični avtocesti, ki ima tri plačilne točke, prvič sva plačala 1,20 evra, drugič 2,40 evra, tretjič pa 0,90 evra. Že včeraj sva se spomnila na »drajv« v slovenščini vožnja. Za tiste, ki ne veste kaj je to, naj povem, da gre za aplikacijo zavarovalnice Triglav, ki od tebe zahteva, da v enem mesecu po pravilih voziš 400 kilometrov in ti prizna dva odstotka popusta pri zavarovanju vozila, v enem letu pa si tako nabereš kar 25 odstotkov popusta pri zavarovanju vozila. Seveda sva aplikacijo vklopila že včeraj in voziva po vseh pravilih.

Po kakšnih 100 km je garmin zahteval zavoj v desno, ubogala sva ga. Toda pred nami je bilo še več kot 50 km vožnje po ozki dvopasovnici, ki je na več mestih povsem uničena, zato več kot 50 km na uro niti ne omogoča. Res pa je, da na tej cesti praktično ni nobenega prometa, zato je vožnja izjemno počasna a povsem znosna.

Tik pred kampom sva se ustavila še na črpalki IP (karkoli že to pomeni) in natočila gorivo po ceni 1,76 evra za liter diesla, natočeno gorivo pa zadošča do doma ali najmanj do slovenske meje. Končno sva prispela v kamp Terme Saturnia (N:42°39'22" E:11°30'12"). Dejansko gre za prostor za avtodome (PZA), ki pa ima kapaciteto vsaj 300 avtodomov. Ko vstopiš dobiš kartico, ko odhajaš pa plačaš, cena za dve osebi z avtodomom in elektriko je 19 evrov. Kako bo s sanitarijami ni čisto jasno, saj je tukaj sedaj nad 200 avtodomov in imajo le tri moška in tri ženska stranišča pa seveda po tri tople tuše. Prostor je impozantno velik in se počutiš varnega, čeprav je neorganiziran, eni imajo zunaj šotore, drugi tende, tretji stole in mize, četrti, kot midva, pa nič, saj je nekako pravilo, da je PZA le prostor za prespati na katerem zavzameš čim manj prostora. Popoldan je sicer deževalo, zato je kazalo, da si Term Saturnia ne bova ogledala, vsaj danes ne.

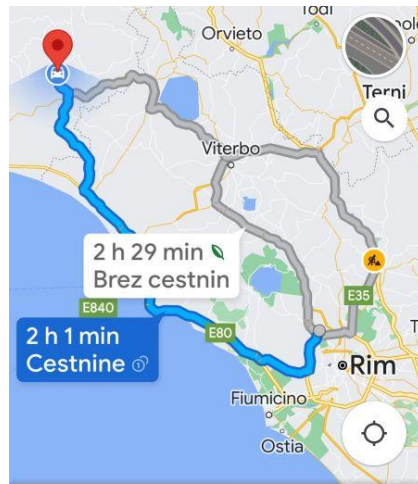
Toda zjasnilo se je in šla sva raziskovati ta nenavaden naravni pojav. Terme Saturnia so sicer velik kompleks s termalno vodo, kjer avtodomarji sodeč po znaku na vhodu s ceste, niso zaželeni. Je pa uradno 800 metrov stran (dejansko je nekaj dlje) odprt naravni kompleks, Cascade del Mulino, s termalno vodo, ki ima vonj po žveplu in uradno 37 stopinj. Gre za nekakšne naravne bazene za kopanje kjer se topla voda pretaka iz enega v drugega. Seveda je bilo treba to znamenitost preizkusiti, kar sva tudi storila.

Naravni bazeni.

Termalno vodo je bilo potrebno poskusiti.

2 h 1 min (154 km)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 154 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in eno minuto, a je s postanki za kavo, hrano in točenjem goriva trajala okoli 3 ure in 30 minut. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.

19.DAN

Kamp Terme Saturnia (N:42°39'22" E:11°30'12"), sva ob plačilu 20 evrov zapustila okoli 09.00 ure. Pred nama je bilo nekaj nad 200 kilometrov, cilj pa v novem kapu v Firencah. Že včeraj sva skušala kar najbolje načrtovati pot in se izogniti novemu kampu v Firencah, ki stane kar 46 evrov na noč za avtodom in dve osebi, nenazadnje sva v Firencah bila že leta 2011 in 2017. Toda nikjer v okolici nisva našla

kolikor toliko normalnega kampa, zato sva si rekla, pa naj bo ta cena bova vsaj v dobro urejenem kampu z vso opremo za avtodomarje, toda to se ni zgodilo, o tem nekoliko kasneje.

Najprej sva po vaških cestah, ki so tukaj zelo ozke in vodijo skozi vasi z ozkimi ulicami morala prepeljati do mesta Grosseto, kjer je več trgovin z živili, ker sva precej na koncu z zalogami. Lokalne ceste so res ozke in slabe, edina razlika z jugom Italije je ta, da tukaj ni več zaslediti kupov smeti ob cesti. V Grossetu je bila najin cilj trgovina Carrefour. Gre sicer za francosko verigo trgovin, kjer sva predvidevala, da bova dobila odlične jetrne paštete francoskega izvora. Trgovino sva našla, jetrnih paštet pa ne. Sva pa dopolnila vse zaloge, kar sva pač potrebovala.

Sledilo je nekaj nad 145 kilometrov vožnje do Firenc. Na tem odseku ceste srečate vse, od avtoceste, do dvopasovnice brez odstavnega pasu, do klasične dvosmerne ceste z enim pasom, do številnih zapor zaradi obnavljanja ali gradnje ceste. Pot naju je vodila okoli res lepega mesta Siena, toda tukaj sva že bila, zato sva mesto obvozila. Tik pred Firencami, pa sva cesto zgrešila in seveda morala po nekaj kilometrih obrniti in se vrniti proti Firencam, Tik pred mestom se začne kratka avtocesta, za katero sva plačala 50 centov in nekaj kilometrov za tem prispela v kamp »Hu Firenze Camping in town« (N:43°45'56" E:11°18'55"). Seveda sva se glede na ceno veselila razkošnega kampa, a sva bila kmalu razočarana. Parcela, ki so jo nama dodelili (druge niso nič večje) ne omogoča parkiranja avtodoma dolgega sedem metrov, zato sva morala parkirati nekako po diagonali parcele. Internet ne deluje, sanitarije so povsem povprečne in kamp nikakor ne odtehta cene 46 evrov na noč za dve osebi in avtodom, res pa je, da je sedaj edini.

Popoldan sva izkoristila njihov minibus za tri evre po osebi in obiskala Firenze. Tu sva bila že dvakrat, zato kaj dosti obisku mesta nisva posvečala, ogledala sva si le večje znamenitosti, zlasti znameniti most »Ponte Vecchio«, kjer so značilne prodajalne z zlatimi izdelki. V avtodomu sva si nato pripravila večerjo izključno iz lokalnih dobrot.

Ponte Vecchio, znameniti most v Firencah, kjer so še danes prodajalne zlatih izdelkov.

Na tem mestu sva že bila.

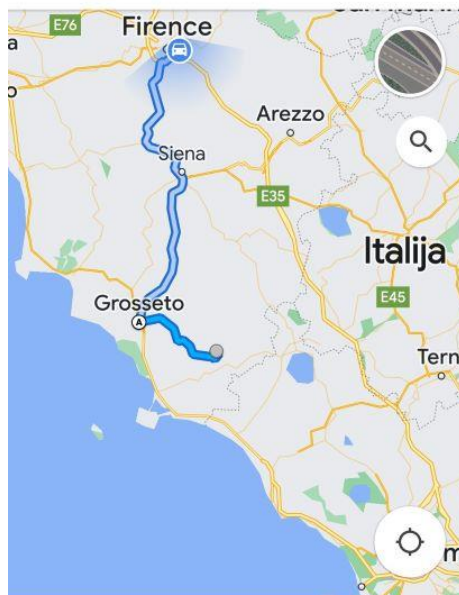

V ozadju Ponte Vecchio.

Večerja v avtodomu - izključno lokalne dobrote.

Skupni čas poti: 2 h 55 min (200 km) [Ko](#)

Današnja pot.

Danes sva prevozila 200 kilometrov, vožnja naj bi trajala 2 uri in 55 minut, a je s postanki za kavo, nabavo hrane in slabih lokalnih cest, trajala okoli 6 ur. Skupna povprečna poraba goriva je ostala na 8,6 litra, pri najvišji hitrosti 90 km/h po avtocesti, po lokalnih cestah pa seveda manj.